POSLEDNÍ DOPIS

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

5.DÍL SÉRIE APOKATASTASIS

POSLEDNÍ DOPIS

Markéta Chaloupková

Poslední dopis
© Markéta Chaloupková

Nakladatel:
Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-3-9

Obsah

1. kapitola 5
2. kapitola 7
3. kapitola 11
4. kapitola 13
5. kapitola 17
6. kapitola 20
7. kapitola 24
8. kapitola 27
9. kapitola 30
10. kapitola 33
11. kapitola 37
12. kapitola 40
13. kapitola 43
14. kapitola 49
15. kapitola 53
16. kapitola 56
17. kapitola 60
Doslov: 64

1. kapitola

„Už jsi objednal ty letenky, Jamesi?“ vyhrkla Luisa Wardová rozrušeně do telefonu na svého manžela. Bylo září roku 2019 a oni se rozhodli, že vyrazí na dovolenou do Provence. Oba byli již v důchodu a táhlo jim na sedmdesát a většinou spolu cestovali do zahraničí takhle v září, kdy se děti vracely do škol, na cestách ubylo turistů a nebylo takové vedro.

Luisa nyní pomáhala synovi ve starožitnictví, které před mnoha lety založila a ve kterém pracovala skoro celý svůj život, a James měl za úkol začít zařizovat jejich dovolenou.

„Ještě jsem se k tomu nedostal, miláčku,“ řekl James trochu provinile, protože to měl to dopoledne v plánu, ale nakonec si pustil televizi a zůstal sedět u filmu, který už v minulosti několikrát viděl, ale měl ho rád.

„Tak to, prosím tě, ještě nedělej. Víš, jak jsem ti říkala, že tu máme nábytek z toho zdemolovaného domu z 18. století, který tehdy patřil nějakému Georgovi Steelovi? Našli jsme tam v tajné zásuvce psacího stolu zajímavé dokumenty, včetně rodokmenů. Vypadá to, že je to náš předek. Jeho dcera si vzala roku 1756 nějakého Elijaha Warda. Ty rodokmeny, co jsou tu napsané, sahají až někam do 14. století. A je tu toho víc, různé dopisy a tak. Zaujalo mě na tom jedno jméno, některé ty dopisy jsou podepsané Nikolas Renard. Začíná to Drahá Lucie a na konci je jeho jméno. Mrkla jsem se na něho na internet, protože to znělo tak francouzsky a představ si, že to byl nějaký hrabě, který žil v letech 1646 – 1731 a přeložil Nový zákon. Moc jsem toho k němu v angličtině nenašla, ale zaujalo mě to asi hlavně proto, že je to tvůj předek.“

„Co se píše v těch dopisech?“ zeptal se James. „Je to po těch letech ještě čitelné?“

„Čitelné to je, i když špatně. Problém je, že je to francouzsky. A na to potřebujeme tebe. Thomas to teď skenuje a zkusí to ztmavit, aby se to dalo lépe přečíst. Každopádně mě zaujalo, že ten poslední dopis je napsaný 18. srpna 1731 a je adresovaný té Lucii, ale pak je tam připsáno půl stránky, které jsou podepsané Julie a je tam něco jako 'papa est mort' – to asi znamená, že zemřel, ne?“

James přisvědčil.

„Přijde mi to zajímavé najít dopisy nějakého biblického překladatele, který se narodil v 17. století a mít dokonce v ruce text, který napsal možná chvíli před smrtí.“

„A co to má společného s naší dovolenou?“ zeptal se James. „Narodil se v jiné části Francie a chtěla bys kvůli tomu jet jinam?“

„Přesně tak,“ přitakala Luisa a zasmála se. „Je vidět, že už mě máš přečtenou. Akorát že to není ve Francii. Je to velký ostrov v Atlantiku asi čtyřicet námořních mil západně od La Rochelle. Jmenuje se to Le pays de Cygnes. Dívala jsem se na to jen zběžně na internetu a vypadá to tam moc pěkně, staré zámky, čisté pláže, dokonce jsem tam našla nějaký penzion v hlavním městě Rouge, který se jmenuje 'Râteau Renard' – že by Renardova ratejna?“ zažertovala Luisa.

„To znamená hrabě,“ upozornil ji James.

„Tak tím lépe,“ řekla Luisa, „třeba to s ním bude mít něco společného. A pak je na tom ostrově ještě velké město, které se jmenuje Croy, a já jsem si v tom rodokmenu všimla jména Adam Croy. Prostě mě to celé zajímá a ten ostrov vypadá malebně. V Provence jsme už byli, takže kdyby ti to nevadilo, ráda bych se vydala na Le pays de Cygnes.“

James se zasmál. „Co bych pro tebe neudělal?“

„Zkus se na to, prosím, podívat. Ve francouzštině toho vyskakuje na internetu mnohem víc, ale tomu já samozřejmě nerozumím," požádala ho Luisa.

James vypnul po tomhle telefonátu televizi, odnesl z obýváku nádobí od snídaně a trochu provinile se podíval na hodiny. Bylo už skoro deset a on byl ještě v pyžamu. Rychle se převlékl a vyčistil si zuby. Česat se nemusel, protože už nebylo co. Pak se posadil k notebooku.

Podíval se na krátké video o ostrově Le pays de Cygnes, a pak si prohlédl fotky penzionu, o kterém se Luisa zmínila. Byl to větší městský dům s rozlehlou zahradou, ve kterém Nikolas Renard žil se svou ženou v pozdějším věku a který po jejich smrti zdědila jeho dcera Julie. Lidé, kteří penzion vedli, byli Renardovými potomky, i když se jmenovali úplně jinak. Na příští týden tam bylo poslední volné místo, tak ho James chvatně zarezervoval. Následně se chvíli zabýval tím, jak se tam dostanou. Přímé lety na ostrov nenašel, ale do La Rochelle se dalo z Cambridge dostat dobře, a to přímo ze Stanstedu, který byl na půl cesty mezi Londýnem a Cambridge. Nebylo ani třeba cestovat přímo do hlavního města. Let měl trvat hodinu a půl bez mezipřistání a následně by se měli dostat lodí za zhruba dvě hodiny na ostrov. Nebylo to složité zařizování, obzvlášť pro někoho, kdo celý život pracoval jako učitel francouzštiny. Proto také jezdil James tak rád do Francie a čím odlehlejší místo si vybrali, tím býval raději. Vždycky se snažil vyhýbat hlavním turistickým destinacím. Měli pak nejen více klidu, ale mohli se mnohem snáze sblížit s místními lidmi a poznávat jejich kulturu. Důležité pro něj bylo, aby byli poblíž moře. Z Renardova bývalého domu to bylo na pláž tři sta metrů a byla tam soukromá pláž. V penzionu bylo navíc jen osm pokojů, takže to byl přesně ten typ ubytování, jaký měli Wardovi rádi.

James byl sám se sebou spokojený, že vše tak rychle a dobře zařídil, a až když byl hotový, otevřel si podrobnější životopis hraběte Renarda. Po pár řádcích se zamračil. Měl pocit, že se asi trochu unáhlil. Všechno začal zařizovat narychlo, aby nezmeškal ten poslední volný pokoj. Chtěl tím Luise udělat radost. Teď ale četl, že hrabě Nikolas Renard byl univerzalista, byl autorem dost zvláštního překladu Bible, a ještě k tomu napsal jakousi studii o problematických slovech v Bibli. Jmenovalo se to hrozně: „Pročež ráčili mnozí překladatelé o věčných trestech psáti, a pročež si dovoluji namísto toho o dočasné nápravě mluviti".

James zavrtěl nechápavě hlavou. Byl horlivý letniční a tyhle pokusy o to popírat, že Bible jasně mluví o věčném trápení, mu přišly hloupé. Kdysi o tom shlédl jeden neprůkazný dokument a dál už se tím nezabýval. To kdysi bylo tehdy, když před osmnácti lety spáchal jeden z jejich dvou synů sebevraždu. To pomyšlení na to, že je Edward na věky ztracený, bylo bolestné a na okamžik měl za to, že tou bolestí snad zešílí a byl ochotný se chytnout jakéhokoliv stébla slámy, ale přece jen to, co tehdy o myšlence spasení všech slyšel, byla jen nebiblická filozofie a pouhá přání lidí, kterým se nelíbila pravda. Hodil to tedy za hlavu a upnul se raději k naději, kterou se utěšovali všichni protestanti, které znal: třeba Edward ještě v posledních vteřinách přijal Krista. Třeba přece jen v pekle neskončil. Při té myšlence navíc tehdy cítil podivný pokoj, a tak se na ni plně upnul, ale žijícím hříšníkům zvěstoval dál nelítostnou pravdu: Jen ten, kdo vyzná Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele tady na zemi, může žít na věky věků v nebi.

James si trochu povzdychl, ale Nikolas Renard byl evidentně jeho předek, tak se rozhodl, že si o tom podivínovi něco přečte. Docela ho zaujalo, že se hrabě Renard jako potenciální následník trůnu rozhodl zbavit právoplatného krále a za tento svůj pokus o vraždu byl uvězněn. Hned na to se obrátil a začal překládat Bibli. Detaily se na internetu nedozvěděl, ale zjistil, že se dochoval jeho deník, který později někdo zpracoval jako knihu. Dále se kromě jeho studie o biblických slovech dochovaly ještě

nějaké pohádky, které sepsal pro své děti a četná vnoučata a pravnoučata. Hrabě Renard měl čtyři děti, dvacet vnoučat a nepočítaně pravnoučat a dožil se požehnaného věku pětaosmdesáti let, takže měl ony pohádky evidentně komu vyprávět.

James si otevřel Renardovu studii o problematických slovech v Bibli, ale v tu chvíli si všiml, že mu Thomas poslal e-mail. Proto si onu studii uložil do dokumentů a namísto toho si otevřel naskenovaný dopis, který mu jeho syn poslal. A zatímco si četl poslední dopis Nikolase Renarda, přišlo mu několik dalších e-mailů.

Zvědavě otevíral jeden dokument za druhým.

2. kapitola

Luisa zůstala celý den ve starožitnictví, protože Thomasova prodavačka byla nemocná a James měl spoustu času na to si ony dokumenty projít. Kromě čtyř dopisů tam byly také oddací listy a rodokmen, který si James se zaujetím prohlédl. Pak šel najít starý sešit, do kterého si kdysi dávno ručně sepsal rodokmen jejich rodu.

Nejstarší jméno, které tam bylo uvedené, bylo Elijah Ward. Nemohl to ale být ten samý Elijah, zmíněný tady, protože tento Elijah Ward žil v letech 1758 – 1823. Pravděpodobnost, že by to byl nejstarší syn Elijaha Warda, který se narodil roku 1730 a pak se roku 1756 ženil s nějakou slečnou Steelovou, byla ale dost velká. Wardů bylo v Cambridge a v jejím okolí málo a všichni byli nějak příbuzní.

James se na chvilku zamyslel a napsal do Googlu „Ward“ a „Le pays de Cygnes“. Byl to jen takový nápad a překvapilo ho, když se tam objevilo jméno Jonathan Ward, 1646 – 1725 a kázání na téma „Hříšníci v rukou rozhněvaného Boha.“ James si chvíli četl něco o Jonathanovi Wardovi a udiveně u toho vrtěl hlavou.

Když o tři hodiny později přišla domů Luisa, uvědomil si James, jak je z toho celodenního sezení u počítače rozlámaný.

„Nezvládla bys procházku?“ zeptal se své ženy a začal se protahovat. „Mohli bychom si zase jednou zajít na večeři.“

„Popravdě řečeno bych si nejraději někam sedla a nic bych nedělala,“ podívala se na něho Luisa.

„Aspoň krátkou,“ žadonil James. „Celé odpoledne tady sedím a procházím všechny ty dokumenty, ani jsem si nevšiml, že už je tolik hodin.“

Luisa se nakonec dala přemluvit a oba se vydali ven. Waterbeach, kde bydleli, byla větší vesnice severně od Cambridge. Do centra města to bylo skoro deset kilometrů, ale oni tam v poslední době moc často nejezdili, tedy pokud zrovna nepomáhali synovi ve starožitnictví. Většinou se tam vydávali jen v neděli na bohoslužbu, cestou se pak stavili ve velkém Tescu v Miltonu, další vesnici, která byla po cestě, aby si nakoupili, a přes týden většinou zůstávali doma ve vsi. Waterbeach sice nebyla velká, ale nacházela se poblíž řeky Cam a byl v ní dokonce menší jachtařský klub. Navzdory tomu, že Cam byl místy spíš takový větší potok, obyvatelé Cambridge i přilehlých vesnic svou říčku milovali a maximálně ji využívali. V centru se dalo plout na loďkách, podél řeky vedla cyklostezka, kotvily na ní obytné lodě a ve Waterbeach pak bylo kotviště, kde měly své lodě desítky nadšenců. Wardovi svou vlastní loď nikdy neměli, ale Luisy bratranec byl vášnivý jachtař a občas je svezl na té své.